ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 12. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 17 Σεπτεμβρίου 1878. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΦΛΠΣ

Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 8. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12.—Ἕκαστον φυλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφεῖον Κορίννης, ἐν τῷ τυπ. τῆς Κορίννης.—Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀφορῶσαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΦΥΡΑΠΝ-ΜΙΓΑΠΝ

Συνέχ. ἴδε σελ. 81.

Ὁ σάχης ἀνεχώρησεν ἐκ Γαλλίας. Τοῦτο βεβαίως εἶναι γνωστὸν τοῖς ἀναγνώσταις ἐκ τοῦ τύπου μας, ἴσως δὲ πολλαὶ ἐφημερίδες τὸ ἐδημοσίευσαν οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ δίς, ὡς περὶ πολλῶν συμβαίνει· τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἀφορμὴ εἶναι, ὅτι δὲν φθάνουν αὐθημερὸν τὰ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Τεργέστης ταχυδρομεῖα, καὶ αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀφελείας πολλαὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος δημοσιεύουσιν ὡς νέα, ἐκ τῶν ἐφημερίδων τῆς Τεργέστης μεταφέρουσαι, ὅσα κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑβδομάδος ἐδημοσίευσαν ἐκ τῶν βυζαντινῶν σοναδέλφων των λαμβάνουσαι· πολλαὶ δ' εἰδήσεις ἤθελον ἀναγινώσκεσθαι οὐ μόνον δίς, ἀλλὰ τετράκις, ἂν ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου εἶχον τὸ σοφὸν σύστημα σπουδαίας καὶ σοβαρᾶς ἐφημερίδος, ἥτις μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀδιαφορίας καταχωρίζει ἐν τέλει τοῦ φύλλου ὑπὸ τὸν ἐπαγωγὸν τίτλον *Νεώτεραι Εἰδήσεις* ἀκριβῆ περίληψιν ὅσων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ αὐτοῦ φύλλου λέγει. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ ὑγεία τῆς Α. περσικῆς Μεγαλειότητος διετέλει εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ δὲν ἐφαίνετο πάσχων ἐκ νοσταλγίας ὁ ἀδαμαντοστόλιστος ἀδελφὸς τοῦ Ἡλίου.

Ἡ διαμονή του εἰς Φονταινεβλὼ κατέστη ἀξιοσημείωτος ἕνεκα λογαριασμοῦ τεσσάρων καὶ δέκα χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσε διὰ διήμερον διαμονὴν εἰς ἓν τῶν ξενοδοχείων τῆς πόλεως τῶν κυπρίνων.

Ὁ τύπος ὁλόκληρος ἔκρινεν ὡς ἔπρεπε τοσοῦτον ἀφιλόξενον συμπεριφοράν, δικαιολογοῦσαν πληρέστατα τὴν περὶ ξενοδόχων γνώμην τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ.

Ὁ μακαρίτης Δουμᾶς λέγει που:

«Ἄλλοτε οἱ ξενοδόχοι συνεταιρίζοντο μετὰ τῶν λῃστῶν· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ διανέμωνται τὰ κέρδη, καὶ τοῦτο ἦτο δυσάρεστον. Σήμερον, μὴ ὑπαρχόντων πλέον λῃστῶν, οἱ ξενοδόχοι διεξάγουσι μόνοι των τὰς ὑποθέσεις των.»

Ὁ προσφιλὴς Δουμᾶς ἔγραψε ταῦτα, χωρὶς νὰ πεινάσῃ ποτὲ ἐν Φαλήρῳ, ἢ νὰ ζητήσῃ *ντοματοσαλάτας* εἰς Σεπόλια, ἢ νὰ διασκεδάσῃ Ἀπόκρεω εἰς ὑπόγειόν τι τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας· ἕνας ἰνδιάνος τελευταίαν Κυριακὴν ἀπόκρεω ἔδωκεν 101 μερίδας ἀκριβῶς πρὸς ἓν φράγκον ἑκάστην, δὲν ἤξιζε δὲ πλέον τῶν 9 φράγκων.

Ἡ Α. Μ. ἔμελλε νὰ πληρώσῃ ἡσύχως τὸν λογαριασμόν του, ὅταν μία σημείωσις τῷ ἐφάνη λίαν ἀξιοπαρατήρητος. Ὁ σάχης ἀνέγνω:

«*Ὀκτὼ ῥοδάκινα*..... 200 *φρ.*»

Εἰς τὴν Περσίαν διακόσια ῥοδάκινα τιμῶνται ὀκτὼ ὀβολῶν. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἠνάγκασε τὸν πέρσην ἡγεμόνα νὰ κάμῃ μυρίας σκέψεις καὶ πολλὰς νὰ ἐκφράσῃ ἀπορίας.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ τιμὴ τῶν ῥοδακίνων δὲν εἶναι σταθερά· ἤδη μάλιστα, ἕνεκα τῆς ἐκθέσεως, καὶ τὰ εὐτελέστερα ῥοδάκινα κατήντησαν ἀπροσπέλαστα εἰς τὰ ἰσχνὰ βαλάντια. Ἀγνοοῦμεν, ἂν ὁ φίλος Ἀλ. Σκαλίδης, ὅστις τόσην δεικνύει ἐν Ἀθήναις στοργὴν πρὸς τοὺς *μαστοὺς τῆς Ἀφροδίτης*, ἐκινδύνευσε νὰ πάθῃ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις τὸ πάθημα τοῦ βασιλέως· νομίζομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν *τῆς Περσίας*, καθόσον κατὰ τοὺς προγόνους μας ξηρὰ ἡ λέξις βασιλεὺς ἐσήμαινε τοὺς προκατόχους τοῦ σάχου.

Τὰ ῥοδάκινα ἐν τούτοις δὲν ἐγείρουσι κατὰ πρῶτον φιλονεικίαν. Ὄχι πρὸ πολλοῦ καιροῦ, εὐγενὴς ῥῶσος, ὁ κόμης Ναριασκίν, ἐζήτησεν ἕνα τῶν καρπῶν αὐτῶν εἰς ἑστιατόριον τοῦ συρμοῦ. Τῷ παρέθεσαν ῥοδάκινον μεγαλοπρεπέστατον, τὸ ὁποῖον ὁ κόμης ἔφαγε μετ' ἐκτάκτου εὐχαριστήσεως. Ἀλλὰ δὲν εὗρε καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως τὸν καρπόν του εἰς τὸν κατάλογον, ὅπου ἐτιμᾶτο ἀντὶ τοῦς εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν εἴκοσι φράγκων.

— Εἰπέτε εἰς τὸν Β....νὰ ἔλθῃ νὰ τοῦ 'πῶ, εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ κύριος τοῦ ἑστιατορίου, ὁ ὁποῖος σήμερον εἶναι πλουσιώτατος, ἀλλὰ τότε εὑρίσκετο εἰς τὰ πρῶτα βήματα τοῦ πλουτισμοῦ του, ἔσπευσεν ὑποκλίνων καὶ προσμειδιῶν.

— Β... ἀγαπητέ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, δὲν ὑπάρχουσι πλέον ῥοδάκινα εἰς τὴν ὡραίαν Γαλλίαν καὶ δι' αὐτὸ εἶναι τόσον ἀκριβά;

Ὁ ξενοδόχος εἶχε πνεῦμα· ἀπεκρίθη:

— Κύριε κόμη, ὑπάρχουσι ῥοδάκινα, καὶ δὲν εἶναι μάλιστα καὶ σπάνια.

— Καὶ λοιπόν, ἀγαπητέ;

— Σπάνιοι εἶναι οἱ μεγάλοι αὐθένται, οἱ ὁποῖοι τὰ ἀκριβοπληρώνουν.

Ὁ φίλος Νοριὰκ ἔχει μεγάλην διάθεσιν νὰ δειχθῇ ἐπιεικὴς πρὸς τὸν κὺρ Β.., διὰ τὴν εὐφυολογίαν του, τὴν ὁποίαν παραδέχεται πρωτότυπον. Δυστυχῶς ὅμως διὰ τὸν κὺρ Β... ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἀνέγνωμέν που ἀνέκδοτον τοιοῦτον περὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ, ἀδελφοῦ τῆς δυστυχοῦς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας Μαρίας Ἀντουανέτας. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐταξείδευσεν incognito εἰς Γαλλίαν· καταλύσας εἰς εὐτελὲς ξενοδοχεῖον μικροῦ χωρίου, ὅταν ἐζήτησε τὸν λογαριασμὸν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι τὰ αὐγὰ ἐσημειοῦντο πρὸς ἓν χρυσοῦν δουκάτον ἕκαστον· εἶχον δὲ θραύσει ἀρκετὰ αὐγὰ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ συνοδία του.

— Εἶναι τόσον σπάνια ἐδῶ τὰ αὐγά ; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνατο οὗτος ἑτοίμως, ἀλλ' οἱ αὐτοκράτορες.

Ὁ αὐτοκράτωρ χάριν τῆς ἀπαντήσεως διέταξε νὰ πληρώσωσι πλουσιοπαρόχως τὸν ξενοδόχον καὶ ὁ κὺρ Β... καθὸ μὴ προγενέστερος τοῦ ξενοδόχου αὐτοῦ, θὰ τὴν εἶχε κακὰ μὲ τὸν κ. Νοριάκ, ἂν ὁ κύριος οὗτος ἐγίνωσκε τὸ ἀνέκδοτον αὐτό.

Πολλοὶ συχνὰ ἐρωτῶσιν εἰς τί χρησιμεύει τὸ πνεῦμα. Ἀκούσατε.

Ὁ Νέστωρ Ῥοκεπλὰν ἔκαμε κατὰ τὸν βίον του χιλιάδα εὐφυολογιῶν. Συνάδελφός τις, θερμὸς ἐραστὴς τῆς στατιστικῆς, ἔκαμε τὸν ἑξῆς ὑπολογισμόν :

Ἑκάστη εὐφυολογία περιλαμβάνει δέκα στίχους. Ἐδημοσιεύθησαν δὲ αὗται, ἐπανελήφθησαν, μετεσχηματίσθησαν, ὑπεμνήσθησαν ὑπὸ χιλίων ἐφημερίδων κατ' ἔτος. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀποφέρει εἰσόδημα *δύο ἑκατομμυρίων πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων* εἰς τοὺς μετασχηματίζοντας ἢ ἐπαναλαμβάνοντας πιστῶς αὐτάς, πρὸς εἰκοσιπέντε λεπτὰ τὸν στίχον. Προσθέσατε ἴσον ποσὸν τιμὴν τοῦ χάρτου καὶ τῆς συνθέσεως καὶ ἔχετε ἐτήσιον κεφάλαιον πέντε ἑκατομμυρίων. Χωρὶς νὰ προδικάσωμεν περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Ῥοκεπλὰν εἰς μίαν πεντηκονταετίαν ὠφέλησε τὴν ἀνθρωπότητα τὸ εὐτελὲς ποσὸν *διακοσίων πεντήκοντα ἑκατομμυρίων φράγκων*.

Ἐὰν ἐδίδετο εἰς τὴν χήραν του σύνταξις ἑξακισχιλίων φράγκων, ἤθελον πάντες κατακραυγάσει ἀγρίως. Ἀλλ' ὁ Ῥοκεπλὰν ἦτον ἄνθρωπος φρόνιμος· δὲν ἐνυμφεύθη καὶ ἀπέθανεν ἄγαμος.

Ὁ σάχης ἐν τούτοις, τὸν ὁποῖον παρ' ὀλίγον ἐλησμονήσαμεν, κατὰ τὴν ἐν Γαλλίᾳ διαμονήν του, ἔλαβεν, ὁ ἀτυχὴς ἡγεμών, πεντακισχιλίας ἐπιστολάς.

Ὡς εὐκόλως ἐννοεῖται, δὲν τὰς ἀνέγνωσεν. Τὸν λόγον, ἃς εἴπωσιν οἱ ἀναγνῶσται. Κατὰ πᾶσαν ὅμως πιθανότητα εἶχεν ἄδικον· ἀν ἀνεγίνωσκεν αὐτάς, θ' ἀπέβαλεν ἴσως τὴν παράδοξον ἰδέαν νὰ ἐκπολιτίσῃ τὴν χώραν του, ἥτις κατὰ τὰ φαινόμενα τὸν κατέχει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε πρώτη του φροντὶς ἦτο ν' ἀγοράσῃ ὀπισθογερμῆ τηλεβόλα. Δι' αὐτῶν καὶ δι' ὀλίγης καλῆς θελήσεως ἡ ὑπόθεσις θὰ βαδίσῃ μόνη τις.

Μεταξὺ τῶν πεντακισχιλίων αὐτῶν ἀνταποκριτῶν, οἱ ποιηταὶ μόνον προσέφεραν κάτι ἄξιον λόγου : στίχους παντὸς εἴδους καὶ παντὸς μέτρου.

Ἰσχνὸν τι δῶρον· δίδει κάνεις ὅ,τι ἔχει,
ἤ, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἡμέτεροι,
Μὲ τὰ χείλια ποῦ ἔχω σὲ φιλῶ.

(Ἕπεται τὸ τέλος.) Ε. Σχ.

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Συνέχεια ὅρα σελ. 83.

Ὅτε δὲ αἱ κυρίαι, διασχίσασαι τὴν ὁδὸν *Λούγκ-Ἄρνο*, κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἄρνου, ἐπέστρεψαν οἴκοι, ἡ Ῥόζα ἐπερίμενε τὴν δεσποινίδα εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς δωμάτιον.

— Τί ὡραία ἡμέρα ! εἶπεν ἡ Ῥόζα, καὶ τί ὡραῖος ἦτον ὁ περίπατος· ἦτο ἐκεῖ σωστὴ ἁμαξοδρομία· διότι ὑπῆρχε πλῆθος ἁμαξῶν.

— Μάλιστα ἀπεκρίθη·—πλὴν τὸ μάλιστα τοῦτο ἦν λίαν ἀσήμαντον· διότι ἡ κυρία, πάσχουσα μᾶλλον ἢ βοηθουμένη μετ' ἐπιμελείας ὑπὸ θεραπαινίδος, ἤλλασσε τὰ τοῦ περιπάτου ἐνδύματά της καὶ ἐναπέθετεν αὐτὰ μετὰ λεπτολόγου φροντίδος εἰς τὰ συρτάρια τοῦ φοριασμοῦ καὶ τῆς ἱματιοθήκης της.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ Κυρία Ἑλένη; ἠρώτησεν ἡ Ῥόζα.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Μὲ τὸν ἡγούμενον ;

— Μάλιστα.

— Φαίνεσαι μελαγχολική, ψυχή μου.

— Ὤ, ὄχι !

— Λοιπὸν ἡ Καρολίνα ὑπανδρεύθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα· ὅλοι τέλος πάντων τώρα ὑπανδρεύθησαν ! Τί καλὴ σύζυγος ποῦ θὰ γίνῃ ἡ Καρολίνα· πλὴν βασανισμένη, ἀσθενικὴ καὶ κράσεως ἀδυνάτου καθὼς εἶναι... θά...

— Πλὴν αὐτὴ ἔχει 20,000 φραντζεσκόνια διὰ προῖκα.

Πικρία τις ἐδηλώθη εἰς τὴν ἥσυχον φωνήν της, ἐφ' ὅσον ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας.

— Τίς ἔκαμεν αὐτὸ τὸ συνοικέσιον ;

— Ὁ ἡγούμενος.

— Χμ ! λοιπὸν ἡ σειρά σου θὰ ἔλθῃ μετὰ ταῦτα· εἶπεν ἡ νεᾶνις μειδιάσασα. Δὲν πιστεύεις ὅτι σὺ θὰ ἦσο εὐτυχεστέρα ὕπανδρος παρὰ ἄγαμος, ἐὰν ἠγάπας τὸν σύζυγόν σου,

— Ἐννοεῖται θὰ ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου, εἶπεν ἡ Ἰουστίνη ἀφελῶς.

Ἡ Ῥόζα ἐποίησεν ἀδιόρατόν τινα σχεδὸν ἀνύψωσιν τῶν ὤμων της, καὶ προσέθηκε :

— Πτωχὸν ἀρνάκι μου, θὰ σοῦ ἀρέσῃ, τάχα ; Θέλεις νὰ πανδρευθῇς ἕνα πλούσιον ἄνδρα ;

— Ἐὰν ἡ κυρία Ἑλένη ἐπεθύμει τοῦτο...

— Πλὴν ἡ κυρία Ἑλένη εἰμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ τινά, ὅστις νὰ μὴ σοῦ ἀρέσῃ.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ εὐχαριστηθῶ μὲ ὁποιονδήποτε ἤθελεν ἐκείνη μοῦ ἐκλέξει· πῶς ; θὰ εἶμαι τόσον δυστυχής, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτύχω ; εἶπε καὶ ἠγέρθη μετ' ἀξιοπρεπείας, ἥτις κατέστησε καταφανῆ τὴν λεπτοφυᾶ αὐτῆς φύσιν.—Πλὴν πῶς δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ὑπανδρευθῶ ; Εἶναι ἀδύνατον νὰ εὕρω τινὰ κατάλληλον, νὰ ἔχῃ δηλαδὴ καὶ τίποτε.

— Κατάλληλος θὰ εἶναι, ἐὰν ἡ κυρία ἤθελε μόνον νὰ συμβουλευθῇ τὴν λογικήν. Διατί τάχα νὰ ἐπιμένῃ εἰς ἄνδρα ἔχοντα εὐγενῆ καταγωγήν ;

— Διατί, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις γλυκέως, τὸ ὄνομά μου εἶναι τὸ τῶν *Βερτιβολίων*.

— Ἀγαπητή μου, εἶπεν ἡ γηραιὰ γυνή, ἡ κυρία δὲν εἶναι φρόνιμος. Ὅσον δι' ἐμὲ, ἐὰν ἤμην ἡ κυρία Ἑλένη, καὶ εὕρισκον ἕνα ἄνδρα ἐξόχου διαθέσεως, ὅστις νὰ ἦτο πολὺ πλούσιος καὶ ὅστις νὰ σᾶς ἠγάπα, ὥστε καὶ νὰ σᾶς ἐνυμφεύετο, καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ἀπόγονος τῶν Μεδίκων—καὶ ἐὰν ἦτο ἀκόμη *ἔμπορος*.

— Ἔμπορος ! ἐφώνησεν ἡ Ἰουστίνη, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνεῴχθησαν, ὡς εἰ προσεβλήθη ὑπὸ παραφροσύνης.

— Διατί ὄχι, ἐὰν ἠδύνατο νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῆ ; Ὑπάρχει πολύτιμος εὐγένεια ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ πλὴν πρὸς τίνα χρῆσιν ; Κάμνω χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀγαπητή, καὶ βλέπω ὅτι πάντες εἴμεθα ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον· πλὴν εἰς τοῦτον ὀλίγα χρήματα γεννῶσι μεγάλην διαφοράν. Ἡ κυρία Ἑλένη οὐδέποτε ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἣν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν πάντοτε κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, καὶ ἐν τῇ πληρώσει αὐτῶν θὰ εἶναι ἀρκετὰ εὐγενής. Perbacco ! Τίνος ὄνομα ἦτο τὸ πρῶτον, ὅπερ προσέφερε τὰς βοηθείας διὰ τὴν κηδείαν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ εἰς Πιστόγιαν ; Ὄχι οἱ Βιβαρέλλοι, ἀλλ' εἷς ἔμπορος· ἄχ ! εἶπεν ἡ Ῥόζα συνταραχθεῖσα καὶ ἀφήσασα μακρὸν στεναγμόν.

— Πῶς ἔχει ἡ Φραντζέσκα ;

— Πολὺ καλά. Θὰ παρακαλέσω τὴν κυρίαν Ἑλένην νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ παρουσιάσω τὸν Βέππον τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

— Μήπως ἡ Φραντζέσκα ἔδωκε τὸν λόγον της νὰ ἀῤῥαβωνισθῇ αὐτόν ;

— Μάλιστα. Ὁ Βέππος ἔκαμε προόδους εἰς τὸ ἐμπόριόν του, καὶ εὐθὺς ἀφοῦ εὐπρεπίσῃ τὸν οἶκόν του, θέλει στεφανωθῆ, θέλω δὲ καὶ ἐγὼ προσθέσει τι εἰς τὴν προῖκα τῆς Κέκκας.

Ἡ Ῥόζα ἐφίλησε τὰς νεαρὰς χεῖρας τῆς κυρίας καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ φιλικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον αἱ δύο αὗται κυρίαι ἐφέροντο πρὸς ἀλλήλας, θεωρεῖται ἐν γένει εἰς Ἰταλίαν ὡς οἰκειότης καὶ φιλικὴ ἔνδειξις μεταξὺ ἀνωτέρων πρὸς κατωτέρους ἄνευ τῆς ἐλαχίστης παραβάσεως τῶν κανόνων τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑποταγῆς. Ἡ Ῥόζα ἐθήλασε καὶ ἀνέθρεψε δύο τῆς κυρίας Ἑλένης τέκνα. Καὶ τοῦτο δίδει δικαίωμα εἰς στενοτάτην σχέσιν ἐν Ἰταλίᾳ, οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐν ᾧ ἐν τῇ αὐστηρότητι τῆς ἀγγλικῆς ἐθιμοτυπίας, θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπρεπές, σκαιόν, ἂν ὄχι τερατῶδες. Ἡ Τιτθὴ θεωρεῖται ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας, ἐξακολουθεῖ δὲ θεωρουμένη τοιαύτη καὶ ἀφ' οὗ τὰ καθήκοντά της παύσωσι. Διὸ ἡ Ῥόζα ἤρχετο ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος τακτικῶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βεντιβολίου νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὸ σιδέρωμα καὶ ἐκτάκτως, ὁπότε ὑπῆρχε μικρά τις ἐργασία ἢ συνέβαινεν ἔκτακτόν τι. Ἐθεωρεῖτο λοιπὸν ὡς πρόσωπον, οἷον τὸ τοῦ ἱερέως, ὅστις ἐπίσης θεωρεῖται ἀναπόσπαστος εἰς ἑκάστην οἰκογένειαν ἰταλικήν, καὶ ἡ θέλησίς της ἐνίοτε μάλιστα θριαμβεύει, ὡς καὶ ἡ ἐκείνου. Πλὴν πᾶσαι αὐτῆς αἱ πράξεις καὶ αἱ προσπάθειαι, κατὰ τὴν εὐρεῖαν σημασίαν τῆς λέξεως, ἐγίνοντο διὰ τὸ ἀγαθὸν ἐκείνων οὓς ὑπηρέτει· διότι εἶχε θερμὴν καὶ ἀληθῆ γυναικείαν καρδίαν, ἥτις ὑπεστήριζε καὶ διὰ λέξεων τὰς θεωρίας της.

Τὸ δὲ περὶ γάμου ἀντικείμενον συνήθως διαπραγματεύεται πρακτικῶς καὶ ἄνευ ῥωμαντικῆς θεωρίας μεταξὺ τῶν κατωτέρων ἰταλικῶν οἰκογενειῶν. Τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως δύο ἑτερογενῶν προσώπων πάντοτε βασίζεται ἐπὶ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ ἔνδυμα, ὅπερ περιβάλλεται τὸ ἡνωμένον ἤδη ἄτομον, οὐδεμία δὲ βία γίνεται εἰς διέγερσιν τῶν κλίσεων ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι νὰ συμβιώσωσι. Κόρη τις, ἀνατραφεῖσα εἰς μοναστήριον, γνωρίζει ὅτι τὸ συνοικέσιον θέλει ἀκολουθήσει τὴν ἐκεῖθεν ἔξοδόν της. Νέος δέ τις, οὗ ἡ τύχη ταυτίζεται μετὰ τῆς νεάνιδος ταύτης, παρουσιάζεται εἰς αὐτήν. Ἡ νεᾶνις εἶναι ἐλευθέρα τὴν καρδίαν· διατί νὰ μὴ δεχθῇ τὴν προφερομένην καρδίαν; Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἐνασχόλησις πασῶν τῶν συγγενικῶν καὶ φίλων τῆς νεάνιδος, καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἔμελλε νὰ φήσῃ τὸ μοναστήριον. Μετὰ τὸν γάμον ἡ Ἰταλὶς ἐνίοτε ἐγείρεται καὶ εὑρίσκει τὰ ὡραῖα αὐτῆς τοῦ γάμου δῶρα κατεστραμμένα ἢ ἠφανισμένα· πλὴν ἐγκαίρως τὰ πάντα ἐξομαλύνονται βαθμηδόν. Συζητοῦσι φανερῶς καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ, πολλάκις ἐν τῷ μαγειρείῳ ὡς καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν τῷ κοιτῶνι ἢ καὶ τῷ προδόμῳ. Καὶ οἱ ὑπηρέται ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ πανταχοῦ, οἱ δὲ ἔμπιστοι τῶν οἰκιῶν ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ εἰς τοὺς κυρίους των καὶ

τὰς κυρίας των μετὰ πολλῆς ἐλευθεριότητος.

Ὑπῆρχε δὲ φανερὰ θλίψις ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Βεντιβολίου, διότι ἡ δεσποινὶς Ἰουστίνα δὲν εἶχεν εἰσέτι ὑπανδρευθῆ, καὶ διότι δὲν ἤθελε ποτὲ ποιήσει τοῦτο. Πάντες οἱ φίλοι τῆς οἰκογείας ἐπεδίωξαν τοῦτο ἐπὶ πολὺ καὶ ματαίως, πλὴν ἐκείνη ἡ rara vis, ἤτοι ὁ *σπάνιος ἀλέκτωρ*, ὁ ἄνθρωπος ὅστις θὰ κατεδέχετο νὰ συμμερισθῇ τὸν γάμον τοῦτον δὲν εὑρέθη εἰσέτι καὶ ἀλήμων ὤ! αὕτη δὲν ἤθελεν εἶναι μετ' ὀλίγον νέα. Εἶχε μὲν ἡ Ῥόζα βαθὺ μυστικὸν σχέδιον ἴδιον, πλὴν ἔθαπτεν αὐτὸ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας της, μέχρι τοῦ χρόνου τοῦ ὁρισθέντος πρὸς ἐκτέλεσίν του. Ἐν τούτοις αὕτη ἠρέσκετο εἰς τὰς παρατηρήσεις τῶν λεγόντων, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἰουστίνη δὲν εὗρεν ἔτι κατάλληλον νέον νὰ ὑπανδρευθῇ.

Δ. Π. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητής.

(ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙ ΥΔΡΟΦΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΣΗΣ

συνέχ. ὅρα σελ. 84.

Ἰδοὺ ἐν συνόψει ὁποῖά τινά εἰσι τὰ συμπτώματα τῆς ὑδροφοβίας· ὑπερβάλλουσα νευρικὴ ὀξυθυμία, τρόμος σπασμωδικὸς τῶν μυόνων, συστολὴ ὑπὸ διαφόρων ἐξωτερικῶν ἐπηρειῶν προκαλουμένη, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῆς τῶν ρευστῶν θέας ἢ τοῦ μυρμυρισμοῦ τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς ἀποπείρας πρὸς κατάποσιν ρευστῶν. Ὅταν προσφέρῃ τις ἐκχείλισμά τι εἰς τὸν ἀσθενῆ, οὗτος λαμβάνει αὐτό, πλὴν ἀκουσίως ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπ' αὐτοῦ, ἐκβάλλων εἶτα ἰσχυροτάτας ἐκπνοάς, ὅπως ὁ ἐν πολὺ ψυχροῖς ὕδασι βραδέως καὶ βαθμηδὸν καταδυόμενος. Ἡ ἐν τῷ ὑδροφόβῳ τοῦ στραγγαλισμοῦ αἴσθησις παράγεται ἀπὸ τοῦ μᾶλλον ἀσημάντου πράγματος, ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς χύσεως τοῦ ὕδατος ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἕτερον ἀγγεῖον παραγομένου κρότου, ἀπὸ τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του κινήσεως κατόπτρου τινός, ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ δέρματός του προστριβῆς ἐντόμου τινος: συνήθως δὲ εἰς τὴν ὀξυθυμίαν προστίθεται καὶ ἡ παραφορὰ καὶ ἄρχονται αἱ παραισθήσεις. Συχνάκις ἐπέρχεται ἀκράτεια οὔρων, ἀφρὸς δὲ καὶ βλένναι συγκεντροῦνται ἔν τε τῷ λάρυγγι καὶ τῷ στόματι, καὶ οἱ ἀσθενεῖς τότε, καταβάλλοντες μεγάλους ἀγῶνας, ὅπως ἀπαλλαχθῶσιν ἀπ' αὐτῶν, ἐκβάλλουσι τοιαύτας κραυγάς, ὥστε οἱ ἀκούοντες αὐτὰς τὰς συγχέουσι πρὸς τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν.

Τὰ κατώτερα μέλη ἔστιν ὅτε πλήσσονται ὑπὸ παραλυσίας, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύναται νὰ ἵσταται πλέον ὄρθιος, πιστεύουσιν οὕτω ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ περιπατῇ δίκην ζώου *μὲ τὰ τέσσαρα*. Συνήθεις αὐτῷ εἰσιν οἱ ἔμετοι, ὁ σφυγμὸς καθίσταται ταχὺς καὶ ἀσθενής, αἱ δὲ γενικαὶ δυνάμεις μειοῦνται μετὰ μεγίστης ταχύτητος. Ὁ θάνατος ἐπέρχεται τακτικῶς 25 ὥρας μετὰ τὴν τῶν πρώτων συμπτωμάτων ἐκδήλωσίν· συνήθως δὲ ἐπέρχεται μετὰ δύο, τρεῖς, ἢ καὶ πέντε ἡμέρας· εἶδον ὅμως καὶ ἄλλας περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ κρίσις διήρκεσε καὶ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ καὶ ἐννέα ἡμέρας.

Συνήθως τὰ συμπτώματα τροποποιοῦνται ὀλίγον πρὶν τοῦ θανάτου, οἱ σπασμοὶ παύονται, ἡ ὀργιλότης ἀφανίζεται, ὁ ἀσθενὴς δύναται νὰ φάγῃ, νὰ πίῃ, νὰ λαλήσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ φαίνεται ὅλος πραΰς. Ἀλλ' ἡ πραότης αὕτη εἶνε ψευδής, ὁ σφυγμὸς καταλήγει εἰς στάσιν, ὁ δὲ θάνατος ἐπέρχεται ὠκύτατος. Μεταξὺ τοῦ τετάνου καὶ τῆς ὑδροφοβίας ὑπάρχει μεγάλη διαφορά· ὁ τετανικὸς σπασμὸς διεγείρεται ὑπὸ τῆς μικροτέρας ἐπαφῆς τοῦ σώματος· ὁ σπασμὸς ὅμως οὗτος εἶνε τραχὺς καὶ ἐξασθενεῖται βαθμηδὸν καὶ βραδέως· ὁ δ' ὑδροφοβικὸς εἶνε ἀπρόοπτος καὶ ταχὺς καὶ εἶνε ἀληθὴς σπασμός. — Ἐν τῷ τετάνῳ δὲν παρατηρεῖ τις οὔτε τὴν δίψαν, οὔτε τὸν ἔμετον, οὐδὲ τὴν ἐν τῷ λάρυγγι καὶ τῷ στόματι τῶν βλεννῶν συσσώρευσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τῆς κυνικῆς λύσσης συμπτώματα, ταῦτα ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καλῶς παρετηρήθησαν. Πρῶτον πάντων εἶνε ἡ τῶν ἕξεων τοῦ ζώου ἀλλαγή. Καθίσταται σκυθρωπὸν καὶ ἀνήσυχον· ἀλλάσσει συνεχῶς θέσιν καὶ λείχει ἀκαταπαύστως τὸ μέρος τοῦ σώματός του, ἔνθα γενικῶς εὑρίσκεται τὸ ἐκ τοῦ ληφθέντος δήγματος τραῦμα. Ἐὰν ᾖνε τὸ οὖς, ὁ κύων δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ ἀπομάσσῃ· ἐὰν δὲ ᾖνε ὁ ποῦς, τότε δάκνει αὐτὸν μέχρις αἵματος. Ὁ κύων δεικνύει κατάπτωσιν ὀρέξεως· συνάγει δὲ καὶ καταπίνει κλωσμάτων ἀγαθίδας ἐκ βάμβακος, μεπάξης καὶ λίνου, τριχῶν καὶ ἀχύρων. Καθίσταται θυμώδης καὶ δύστροπος καὶ ἂν ἀλύσσεσι δεθῇ, θὰ κατασυντρίψῃ τὸν ξύλινον οἰκίσκον του. Προσβάλλει πάντας τοὺς κῦνας, οὓς συναντᾷ: κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς κρίσεως ἄρχεται, πτυαλίζων ἐν δαψιλείᾳ, ἀλλ' ὁ πτυαλισμὸς οὗτος δὲν διαρκεῖ ἐπὶ μακρόν, ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ δίψα φλογώδης. Τὸ ζῶον φαίνεται ταραττόμενον ὑπό τινος πράγματος, ὅπερ ἔχει εἰς τὸν λάρυγγα, καὶ ἐργάζεται ἀκαταπαύστως διὰ τῶν ποδῶν του, ὡσεὶ βουλόμενον νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ στόμα του ἀπό τινος κωλύματος.

Μέσῳ λοιπὸν τοῦ ἀγῶνος τούτου ἀπόλλυσι τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτει κατὰ γῆς. Οἱ μύες παραλύονται βαθμηδόν, ἡ κάτω σιαγὼν ἄρχεται κρεμαμένη καὶ τὸ στόμα μένει ἀνοικτόν· ἡ γλῶσσα ὅμως εἶναι εἰσέτι ἐλευθέρα καὶ δύναται τὸ ζῶον νὰ λείχῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ ὕδωρ ἐν αὐτῇ. Ἡ παραλυσία προσβάλλει ἐνίοτε τὰ κάτω μέλη, ὁπότε ὁ κύων κλονεῖται καὶ πίπτει συνήθως. Ὑπόκειται εἰς παραισθήσεις, πηδᾷ καὶ φαίνεται ὅτι παρατηρεῖ ἀσκαρδαμυκτεὶ φανταστόν τι ἀντικείμενον· ἀκολουθεῖ ἀόρατα ἀντικείμενα καθ' ὑποτιθεμένην αὐτῶν κίνησιν· ἐφορμᾷ καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἄνευ φαινομένου λόγου. Ὁ λυσσόπληξ κύων ἐκβάλλει ὑλακὴν πολὺ διάφορον τῆς συνήθους αὐτῷ· εἶναι κρότος τις βραχνὸς καὶ ὅλως χαρακτηριστικός. Ἐκπνέει μετὰ μόχθου, ὅταν δ' εἰσπνέῃ ἰδίως, τότε παράγει κρότον μοναδικόν, μετὰ ἐλαφρὸς δὲ σπασμοὺς τὴν τετάρτην πέμπτην ἢ καὶ ἕκτην ἐπέρχεται ὁ θάνατος, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ λίαν ἠρέμα.

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ὁ λυσσόπληξ κύων, ὅπως ὁ ὑδρόφοβος ἄνθρωπος, ἀποφεύγει τὸ ὕδωρ, ὑποθέτουσι δὲ ὅτι, ἐὰν ὁ κύων ἀφήσῃ νὰ τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς ὄχθην τινά, τότε δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τῆς λύσσης: πλὴν τὸ τοιοῦτον εἶναι κινδυνώδης πλάνη· τοὐναντίον ὁ κύων φλέγεται ὑπὸ ἀσβέστου δίψης, καὶ διὰ τοῦτο τρέχει ὁπουδήποτε ἴδῃ ὕδωρ, βυθίζων ἐν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν πειρᾶται νὰ πίῃ, μὴ δυνάμενος συνήθως, διότι ἡ παραλυσία τῆς κάτω σιαγόνος ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ κλείσῃ τὸ στόμα. Κοινῶς φρονοῦσιν ὅτι ὁ ὑγιὴς κύων γνωρίζει ἐξ ἐνστίκτου τὸν λυσσόπληγα καὶ φεύγει αὐτόν· ἡ ἰδέα αὕτη οὐδαμῶς δικαιολογεῖται.

Περὶ τοῦ μήκους τῆς περιόδου τῆς ἐπωάσεως τῆς διὰ τοῦ δήγματος πάσχοντός τινος ζώου μεταδιδομένης λύσσης δὲν ἠδυνήθησαν εἰσέτι νὰ τεκμάρωσιν, εἶναι βέβαιον ὅμως ὅτι ὁ κύων δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀσθένειάν του, διαρκούσης τῆς περιόδου ταύτης τῆς ἐπωάσεως καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη ἀναφανῶσι τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ὀξείας ἀσθενείας.

Πλὴν τοῦ κυνός, ζῶα, ἅτινα δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ τῆς λύσσης, εἶναι καὶ ἡ ἀλώπηξ, ὁ λύκος καὶ ἡ γαλῆ. Ἀλλ' ἔλθωμεν ἐπὶ τὰ σπουδαιότερα ζητήματα, ἅπερ ἐγείρει ἡ ὑδροφοβία. Ἐν πρώτοις ἐρωτᾶται ὁ σὶρ Θωμᾶς Οὐάτσων, ὁ ἄνθρωπος, ὁ δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς λυσσοπλήκτου, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον οὐδὲν προλεπτικὸν μέτρον ἐλήφθη, ἐχάθη; Δὲν διστάζει οὗτος νὰ ἀποκριθῇ ἀποφατικῶς, λέγων, «ἄνθρωποί τινες, γενικῶς ἐξεταζομένων τῶν πραγμάτων, δηχθέντες ἀκολούθως διετέθησαν πρὸς τὴν ὑδροφοβίαν. Ὁ Ἰωάννης Χοῦντερ λέγει ὅτι γνωρίζει περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐπὶ 21 ἀτόμων δηχθέντων ἓν μόνον ὑπῆρξε θῦμα τῆς ἀσθενείας. Ὁ δὲ δόκτωρ Ἅμιλτων ὁρίζει τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τῶν 25, ἐγὼ ὅμως φοβοῦμαι ὅτι οἱ λογαριασμοί του εἶναι πολὺ ὑπὸ τὸ ἀκριβές. Τὸ 1870 λυσσόπληκτός τις κύων εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Σὲνς ἔδακε 15 ἄτομα εἰς μικρόν τινα τόπον, πρὶν ἢ φονευθῇ, ἐκ τούτων δὲ τὰ τρία ἀπέθανον ὑπὸ ὑδροφοβίας». Τὸ τοῦ λυσσοπλήκτου κυνὸς σίαλον φαίνεται ἰδίᾳ ὅτι εἶναι πυῶδες, τὸ δὲ δῆγμα τοῦ ζώου τούτου συνήθως εἶναι ὀλέθριον. Κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1874 εἷς λύκος λυσσόπληκτος ἔδακεν 20 ἀνθρώπους εἰς τὰ περίχωρα τῆς Troyes, ἐξ ὧν δέκα ἀπέθανον ὑπὸ ὑδροφοβίας.

(Ἕπεται συνέχεια.) Δ. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΤΥΠΩΜΑ. Ἐν ἀριθ. 10 σελ. 73 στήλ. β' στίχ. 11 ἀνάγνωθι ὁ ἄθρωπος, ὅστις ἐκ φυσικῆς.

ΜΑΦΕΟΣ ΒΕΝΙΕΡΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπος Λατίνων ἐν Κερκύρᾳ (1583-1586)

Μαφέος ὁ Βενιέρος, εὐπατρίδης Ἐνετός, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Λαυρεντίου, ἐγεννήθη τῇ 6 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1550. Ἀκάθεκτον δ' ἔχων ἐκ παιδὸς πρός τε τὴν μάθησιν καὶ τὴν ποίησιν ὁρμήν, ἐπεδόθη ἐγκαίρως εἰς τὴν μελέτην. Τῷ 1583 παρέδωκαν αὐτῷ τοὺς τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας τῆς Κερκύρας οἴακας, ἀξίωμα, ὡς γράφει πρὸς αὐτὸν ὁ φίλος αὐτοῦ Ἰωάννης Βαπτιστὴς Λεόνης, ἐναντιούμενον πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ζωηροτάτου αὐτοῦ πνεύματος. Ὁ κάκιστος τῆς Κλειοῦς λειτουργὸς Ἀνδρέας Μαρμορᾶς θέλει τὸν Βενιέρον ἀρχιεπίσκοπον Κερκύρας πρὶν ἢ γεννηθῇ, τῷ 1530. Ἐν τινι ἀρχαίῳ καταλόγῳ Κερκύρας ἀρχιεπισκόπων σωζομένῳ ἐν τῷ ἀρχείῳ τοῦ ἐνταῦθα ἀρχιεπισκοπείου τῶν δυτικῶν, φαίνεται ὅτι ἀρχιεράτευσεν ἄχρι τοῦ 1438, (;) ἀλλὰ ὁ ἐν λόγῳ κατάλογος ἐστὶ λίαν λελανθασμένος. Ὁ Μουστοξύδης, ὀρθῶς λέγει λοιπὸν ὅτι ἐχειροτονήθη τῷ 1583, διότι ἀναδιφῶν διάφορα ἔγγραφα τοῦ ῥηθέντος ἀρχείου, εἶδον ὅτι κατεῖχε τὴν ἕδραν τῆς Κερκύρας, ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ 1583 ἄχρι τοῦ 1586. Πολλὰ τῶν ἐγγράφων τούτων φέρουσι καὶ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρχιεπισκόπου. Πρὸ τοῦ Μαφέου κατεῖχε τὴν ἕδραν Κερκύρας ὁ Σουριάνος, ὡς λέγει καὶ ὁ Μουστοξύδης. Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ Σουριάνος ἐχειροτονήθη τῷ 1578 καὶ οὐχὶ τῷ 1580, ὡς θέλει ὁ Μουστοξύδης. Εἶδον ἔγγραφα ὑπογεγραμμένα ὑπὸ αὐτοῦ ὡς Κερκύρας ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ τοῦ 1578 ἕως 1583. Πρὸ τοῦ Σουριάνου τὴν ἕδραν Κερκύρας κατεῖχεν Ἀντώνιος ὁ Κόκκος καὶ οὐχὶ Πέτρος ὁ Φορτιγουέρας, ὡς δοξάζει ὁ Μουστοξύδης. Ἀγνοῶ, τῇ ἀληθείᾳ, ἂν ὁ Φορτιγουέρας οὗτος ἐχρημάτισέ ποτε Κερκύρας ἀρχιεπίσκοπος, ἐπειδὴ —ἄχρι τῆς σήμερον οὐδὲν εἶδον ἔγγραφον φέρον τὴν αὐτοῦ ὑπογραφὴν ὡς Κερκύρας ἀρχιεπισκόπου. Οὔτε καὶ εἰς οὐδὲν ἔγγραφον ἄλλης ἐποχῆς εἰσέτι ἀπήντησα τὸ ὄνομα τοῦτο. Μετὰ τοὺς Κόκκους, ἀμέσως τὴν ἕδραν ἔλαβεν ὁ Σουριάνος, καὶ μετὰ τὸν Σουριάνον ὁ Βενιέρος.

Τινὲς ἀποδίδουσι τῷ Βενιέρῳ τὸ αἰσχρότατον ποίημα la Zaffetta καὶ τὸ ποιημάτιον la Puttana errante. Τὰ ποιήματα ταῦτα ἄλλοι ἀποδίδουσι Πέτρῳ τῷ Ἀρετίνῳ. Τῷ Βενιέρῳ ὡσαύτως ἀποδίδουσι καὶ ἑκατὸν δεκατέσσαρα χυδαιότατα ὀκτάστιχα ἐπιγραφόμενα il trentuno, ἅτινα δετετυπώθησαν ἐν Λουκάνῃ τῷ 1650 μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Βενιέρου καὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ προσέτι ἐν προμετωπίῳ. Ἀλλ' ὅτι εἰσὶν αὗται συκοφαντίαι πρὸς δυσφημίαν τῶν ῥωμαίων κληρικῶν, λέγω μετὰ τοῦ Μουστοξύδου, οὐδόλως ἀμφιβάλλει ὁ Mazuchelli, καὶ ἀποδεικνύει τοῦτο δι' ὑγιοῦς κριτικῆς καὶ ἀκαταμαχήτων ἀποδείξεων, μάλιστα δὲ διότι ἡ Zaffetta ἦτο ἐκδεδομένη τῷ 1531, τουτέστι πρὶν

ἢ ὁ Μαφέος γεννηθῇ, καὶ ὡσαύτως τὰ ἕτερα δύο ποιήματα, ἅτινα ἐποιήθησαν ὑπὸ Λαυρεντίου Βενιέρου, πατρὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ὑπῆρξεν ὄντως ποιητὴς αἰσχρῶν ἀσμάτων καὶ σατυρογράφος. Ὁ καλὸς κριτικὸς Καμερίνης κατ' ἀρχὰς εἶπεν ὅτι ἡ Zaffetta ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Βενιέρου, ἀλλ' ἰδὼν ἀκολούθως τὸ λάθος γρά ει. La Zaffetta. secondo Apostolo Zeno, non è di Maffeo Veniero, come dice il Rolli, ma di Lorenzo suo padre, grande amico dell' Aretino.

Ὡς ποιητὴς ἐποίησεν ὁ Βενιέρος πλεῖστα ὡραῖα ἐν ἐνετικῇ διαλέκτῳ ποιηματία, ἐν αἷς διαλάμπει ἡ χάρις καὶ ἡ ἱλαρότης. Ἐτυπώθησαν δὲ ἐν Ἐνετίᾳ πρῶτον τὸ 1616 καὶ εἶτα τὸ 1817 ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ποιητῶν τῆς Ἐνετικῆς διαλέκτου.

Ἐποίησεν ὁ Μαφέος καὶ διάφορα ἰταλικὰ ποιήματα, ὅπερ τῷ 1751 ἐδημοσιεύθησαν ἐν Βεργάμῳ ὑπὸ τοῦ Σεράση. μετὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Δομενίκου καὶ Ἀλοϊζίου Βενιέρου. Συνέγραψεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὡραίαν τραγῳδίαν, Idalda καλουμένην, ἐπαινεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ammirato, καὶ δύο Canzoni, ὧν ἡ μὲν φέρουσα τόνομα Ebba, ἡ δὲ il Sacro Monte dell' Averna.

Ἐν τῇ Biblioteca Volante εἶδον τὴν ἑξῆς κρίσιν περὶ τῶν τελευταίων τούτων ἔργων τοῦ Βενιέρου.

IDALDA. Tragedia del signor Maffo Veniero al molto Illustre signor Agesilao Mavesootti. In Bologna, appresso Gio Battista Bellagamba 1597 in 12. È una bella Tragedia lodata dallo Stigliani. Dell' autore, che fa vescovo di Corfù si leggono due belle Canzoni nelle «Muse Sacre» di Pietro Petracchi, l' una intitolata «l' Ebba», e l'altra «il Sacro Monte dell' Alverna», la quale dagli autori del Giornale de' Letterati d' Italia Tom. 32 a. c. 574, è chiamata uno de' più nobili componimenti, che noi abbiamo in nostra favella. In essa tuttavia ritrovo una cosa affatta contraria all' uso de' buoni Scrittori, ed è in quel verso della 5 Strofa.

O d'iquietar altrai mirabil' arte dove fa inquietar di 3 sillabe, dovendosi fara di 4, siccome quiete, quieto e simili si fanno di 3. I. T.

Σώζεται ἐν τῷ Βατικανῷ ἀνέκδοτός τις ἐπιστολὴ τοῦ Μαφέου, ἐν δὲ τῇ Συλλογῇ τοῦ Alberi ἐδημοσιεύθη *Ἔκθεσίς τις* τοῦ αὐτοῦ γεγραμμένη τῷ 1586, *περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ πολεμῆσαι αὐτό.* Ὁδεύων ἐκ Ῥώμης εἰς Φλωρεντίαν ἀπεβίωσε τῷ 1586. Τὴν εἰκόνα τοῦ ἀρχιεπισκόπου τούτου ἐποίησεν Ἰάκωβος ὁ Τιντορέτος.

Ἐν Κερκύρᾳ. Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΕΘΩΝ

(ἐκ τοῦ λατινικοῦ)

Β΄

Ὅταν δύνασαι, μέμνησο νὰ ὠφελῇς καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀγνώστους· ὠφελιμώτερον βασιλείου ἐστὶν ἡ ἀπόκτησις ἐπαξίων φίλων.

Ὀργιζόμενος, μὴ φιλονίκει περὶ ἀδήλων· διότι ἡ ὀργὴ κωλύει τὴν διάνοιαν, καὶ οὐ δύνασαι νὰ διαγιγνώσκῃς τὸ ἀληθές.

Τῶν ἀνθρώπων τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα μὴ καταφρόνει, ἡ φύσις, ἀντὶ τῆς ἰσχύος, ἔδωκεν αὐτοῖς ἕτερα προτερήματα.

Παρελθουσῶν τῶν ἐρίδων, μὴ ἀνάφερε αὐτὰς πλέον· τὸ μνησικακεῖν ἴδιον ἐστὶ τῶν πονηρίᾳ συζώντων.

Χρῶ τοῖς κέρδεσιν ἐπιεικῶς, διότι περισσῶν δαπανῶν ἕνεκεν, ἐν βραχεῖ διαστήματι, καταναλίσκονται τὰ κέρδη πολλοῦ χρόνου.

Τοῖς λεγομένοις πολλὰ ἀπίστει ἀείποτε· πρὸς μεγάλην πίστιν ἀξιόχρεως οὐκ ἔστιν ὁ ἀδολέσχης.

Τῷ μὲν σιγηλῷ φίλῳ ἐμπιστεύου τὰ πόρρητα, τῷ δὲ πιστῷ ἰατρῷ τὴν ὑγίειαν τοῦ σώματος.

Τὰ ἀτυχήματα, ἅτινα μέλλουσι νὰ σοὶ συμβῶσιν, ἀναλογίζου γενναίως· διότι τὰ δεινὰ μικρὰν βλάβην ἐπιφέρουσιν ἡμῖν, ὅταν προορῶνται.

Μὴ δυσφόρει ταῖς ταλαιπωρίαις· ἔλπιζε· ἡ ἐλπὶς δὲν καταλείπει τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τάφον.

Ἐπιθυμῶν νὰ ἦσαι εὐρωστότερος, ἔσο ἐγκρατής· ἡ ὑγεία τῇ ὀλίγῃ ἡδονῇ ὀφείλεται.

Λαοῦ κρίσεις μὴ καταφρόνει ποτέ· οὐδενὸς τὴν εὔνοιαν θέλεις προσελκύσῃ περὶ ὀλίγου ποιούμενος τὴν γνώμην πολλῶν.

Ὑπὲρ τὰν ἄλλο ἐπιμελοῦ τῆς ὑγιείας, ὅπερ τὸ πρώτιστον· σοῦ ὄντος αἰτίου τοῦ ἄλγους, πῶς ἄρά γε μέμψεως ἐστὶν ἀξία ἡ τοῦ ἀέρος κατάστασις;

Μὴ φρόντιζε περὶ ἐνυπνίων· πᾶν ὅ,τι σφόδρα ποθεῖ νὰ λάβῃ ὁ νοῦς, ἂν ἀγρυπνῇ, ἐλπίσι τρέφεται· ἂν κοιμᾶται, βλέπει κατ' ὄναρ τὸ ποθούμενον.

«Ἰδοὺ δύο ἄνθρωποι—λέγει Ἄγγλος τις ἐπιστήμων—ἀμφότεροι ὑγιεῖς καὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Τοῦ μὲν ὁ σφυγμὸς δίδει 70 παλμοὺς κατὰ πᾶν λεπτόν, 4,000 κατὰ πᾶσαν ὥραν, 36,681, 200 καθ' ὅλον ἔτος· τοῦ δὲ 60 παλμοὺς κατὰ πᾶν λεπτόν, 3,600 κατὰ πᾶσαν ὥραν, 31,449,600 καθ' ὅλον ἔτος. Ἡ διαφορὰ εἶναι μεγίστη· 5,241, 605 παλμοί. Τί δὲ τοῦτο δηλοῖ; ὑπερβάλλουσαν δρᾶσιν καὶ ταχυτέραν ἐξάντλησιν τοῦ ἀνθρώπου, οὕτινος ὁ σφυγμὸς πάλλει ταχύτερον ἐν τῷ διαστήματι 365 ἡμερῶν.»

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Συνέχεια ἰδὲ σελ. 87.

— Αὐτὸς ἄρά γε εἶναι ὁ σκοπός σας; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις διστάζουσα.

— Αὐτός, Μαρία μου, αὐτός, ἀπήντησεν ὁ κόμης μειδιῶν.

— Πόσον ἀγρίως ἐμειδιάσατε, κύριε; εἶπεν ἡ Μαρία ὑπὸ φόβου συσχεθεῖσα. Τῇ ἀληθείᾳ, μὲ ἐτρομάξατε!»

— Εἶσαι παιδί, Μαρία μου, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, θωπεύων αὐτήν. Λοιπὸν θὰ μοῦ τὸν φέρῃς;

— Ἀδύνατον, κύριε, ἀδύνατον! σκεφθῆτε εἰς ποίαν δυσάρεστον θέσιν θὰ εὑρεθῶ, ὅταν ἡ κυρία τὸν ζητήσῃ...

— Λοιπὸν δὲν μὲ ἀγαπᾷς!

— Ἐγὼ κύριε! Ἰδού, θυσιάσατέ με!... ὅ,τι θέλετε κάμετέ με!... μήπως δὲν εἶμαι ἰδική σας; δὲν ἀνήκω εἰς σᾶς; Ἀλλὰ μὴ ζητεῖτε νὰ πράξω τοῦτο...

— Ἀρνεῖσαι; δὲν μὲ ἀγαπᾶς; Φύγε λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, δεικνύων τὴν θύραν καὶ παρατηρῶν τὴν Μαρίαν διὰ τοῦ ἰδιάζοντος αὐτῷ βλέμματος.

Ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ νεᾶνις δὲν θὰ ἠδύνατο ναναχωρήσῃ· ἐγνώριζεν ὅτι αὕτη, λέγουσα ὅτι τῷ ἀνῆκεν, ἔλεγεν ἀλήθειαν.

Ἡ ἀτυχὴς Μαρία ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς ὑπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἀκίνητος, ὡς ἄγαλμα, ἔπειτα ῥιφθεῖσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κόμητος:

— Μὴ μ' ἀποβάλλετε οὕτω! λυπηθῆτέ με! ἀνέκραξε.

Καὶ παραυτὰ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

Ἠσθάνθη τι σκιρτῆσαν ἐν τῇ γαστρί της.

— Σᾶς ἀγαπῶ! ἐξηκολούθησε κλαίουσα, καὶ σεῖς....

— Μὲ ἀγαπᾷς! σὺ μὲ ἀγαπᾷς!... ὑπέλαβεν ὁ κόμης, ἀναλαμβάνων τὸ θωπευτικόν του ὕφος. Ἐὰν μὲ ἠγάπας, θὰ ἔφερες τὸν μικρὸν ἀπόψε, χωρὶς νὰ ἀντιλέγῃς τόσην ὥραν.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ γείνῃ τοῦτο ἀπόψε; ἠρώτησεν ἡ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος, ἐνδοῦσα πλέον, ἀλλὰ προσπαθοῦσα διὰ τῆς ἀναβολῆς νὰποφύγῃ ἴσως τὴν ἀπαίτησιν τοῦ κόμητος.

— Ὄχι, κόρη μου, ὄχι! Ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγεις διατί φοβεῖσαι νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ ζητῶ...εἶπε τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ἡ Μαρία ἐσυλλογίζετο.

— Θὰ μοῦ τὸν φέρῃς λοιπόν, ἄγγελέ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, θέλων νὰ καταπείσῃ αὐτὴν ἐντελῶς, δὲν εἶναι ἀληθές; ὤ! πόσον σὲ ἀγαπῶ! πόσον εἶσαι καλή! προσέθηκεν ἐναγκαλιζόμενος καὶ ἀνεγείρων αὐτήν. Εἶσαι ἄγγελος, Μαρία μου!...

Τοιαύτην ἐπιῤῥοὴν εἶχον οἱ λόγοι, τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος, ὥστε ἡ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος ὑπέσχετο νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τὸν υἱὸν τῆς κυρίας Πέτκωφ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

— Ἀ! ἀλήθεια! προσέθηκεν ὁ κόμης, πιθανὸν ὁ μικρός, ἂν καὶ τόσον μὲ ἀγαπᾷ, νὰ ζητήσῃ τὴν μητέρα του, ὥστε προπσάθησε νὰ μείνῃ ἡ αὔλειος θύρα ἀνοικτή. Ἐὰν τυχὸν ζητήσῃ τὴν μητέρα του, θὰ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὴν οἰκίαν.

— Τί πράγματα εἶναι αὐτὰ σήμερον; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἀπορροῦσα. Εἰς ποῖον θὰ τὸν παραδώσετε, ἀφοῦ τὰς φέρετε εἰς τὴν οἰκίαν;

— Εἰς σέ, Μαρία μου θὰ τὸν φέρω εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ἀλλά, κύριε, εἶσθε πολὺ παράδοξος! Ἐὰν σᾶς ἴδῃ τις εἰς τὸ δωμάτιόν μου τοιαύτην ὥραν, τί θὰ εἴπῃ;

— Τίποτε· τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατον· ἔκλαιεν ὁ μικρός τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ τὸν ὡδήγησα πρὸς σέ, αντὶ νὰ ἐξυπνήσω τὴν μητέρα του. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Κύριε, νὰ σᾶς εἴπω διστάζω....

— Ἰδοὺ πάλιν, Μαρία, ἤρχισ ς τὰς ἀντιλογίας σου. Ἐννοῶ, ἐννοῶ, μόνον διὰ τῶν λόγων θέλεις νὰ δεικνύῃς τὴν ἀγάπην σου. Νομίζω ὅμως ὅτι πρέπει νά κάμνῃ τις καὶ μικρὰς θυσίας διὰ τὸν μέλλοντα σύζυγόν του. Ἐνῷ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ζητῶ παρὰ σοῦ, δὲν εἶναι θυσία, ἀλλὰ μικρὰ χάρις. Λοιπὸν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς καὶ αὐτήν;

— Ἀ! πρὸς Θεοῦ, μὴ λέγετε τοῦτο, παρακαλῶ. Ἐγὼ δὲν σᾶς ἀγαπῶ!... Ἐγὼ κινδυνεύω νὰ παραφρονήσω, καὶ σεῖς...

— Λοιπὸν μὴ μοῦ ἀρνεῖσαι τὴν χάριν αὐτήν, ἐπέμενε λέγων ὁ κόμης.

Τοσαύτην ἐπιῤῥοὴν ὁ δαίμων οὗτος ἐξήσκει ἐπὶ τῆς ἀθῴου νεάνιδος, ὥστε ἡ δοστυχὴς εἰς ἓν τῶν μαγευτικῶν αὐτοῦ βλεμμάτων:

— Ἂς εἶναι, κύριε, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ὑπακούσω εἰς τὴν θέλησίν σου. Ἀγνοῶ τί ἔχω ἐν ἐμοὶ ἢ μᾶλλον ποίαν δύναμιν ἔχετε ἐπάνω σας, ὥστε μὲ ἀνα κάζετε καὶ ἀκουσίως νὰ σᾶς ὑπακούω...

— Λοιπὸ, σύμφωνοι, Μαρία; ἠρώτησεν ὁ κόμης, οὕτινος ἡ καρδία ἔπαλλεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Μάλιστα, ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις, διστάζουσα εἰσέτι.

Καὶ ἀπῆλθεν.

Εἰσερχομένη εἰς τὴν οἰκίαν ᾐσθάνθη ἐκ νέου τὸ αὐτὸ βάρος, ὅπερ στιγμιαίως εἶχεν ἐνοχλήσῃ αὐτήν, οὖσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος. Ἡ ἀθῴος, ἀλλὰ καὶ δυστυχὴς σύναμα, κόρη ἐγένετο κάτωχρος ἐκ τοῦ φόβου, καίπερ ἀγνοοῦσα τὸ ἀληθὲς αἴτιον αὐτοῦ ἤ, ἂν θέλετε, διότι ἠγνόει αὐτό.

Ἤρκει ὅτι τοιοῦτό τι τότε πρῶτον συνέβαινεν εἰς αὐτήν.

Ὑπῆρχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ γηραιά τις τροφὸς τῆς κυρίας Πέτκωφ, ἐκείνην λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτή-

σῃ. Μὴ τολμῶσα ὅμως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὕτη τὴν αἰτίαν, νὰ πράξῃ τοῦτο ἐνώπιον τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἐν τῷ δωματίῳ της.

— Ἀθλία νέα, εἶπεν ἡ τροφός, ἀφοῦ ἡ Μαρία ἐτελείωσε τὴν μικρὰν αὐτῆς διήγησιν..

— Διατί ἀθλία; ἠρώτησεν ἡ κόρη ἔκπληκτος.

— Ἀθῷον τέκνον! Καὶ ἐρωτᾷς τὴν αἰτίαν; Ποῖος σὲ ἠπάτησε, παιδί μου;

— Μὲ ἠπάτησε; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἐπὶ μᾶλλον ἀπορροῦσα. Κανείς, κυρία.

— Τὸ ἁμάρτημά σου διπλασιάζεται διὰ τοῦ ψεύδους!

— Ποῖον ἁμάρτημα!.... Τί λέγετε!... ὑπέλαβεν ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις ὠχριῶσα.

— Ποῖον ἁμάρτημα! καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη; εἶσαι ἔγγυος, παιδί μου.

— Τί μὲ λέγεις!.. Ἐγὼ ἔγγυος!.. Ἄ! δυστυχία μου!.. δυστυχία μου!... ἀνέκραξεν ἡ δύστηνος νεᾶνις, νῦν κατανοήσασα τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματός της.

— Προσοχή; μὴ φωνάζεις, καὶ σὲ ἀκούσουν... καὶ τότε... Ἄ! ποῖος εἶναι ὁ κακοῦργος αὐτός, τέκνον μου, ἀθῷόν μου τέκνον! ὑπέλαβεν ἡ γραῖα τροφός, συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ἀθῳότητος τῆς νεάνιδος, καὶ θά...

— Ὤ! μὴ τὸν ἀπειλεῖτε! ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος, τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ, ὡς παράφρων! Εἶμαι δυστυχής... λυπήσου με...

Ἡ συνετὴ γραῖα, ἰδοῦσα τὴν ἀπελπισίαν τῆς νεάνιδος, ἔκρινε φρόνιμον νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ἡσύχασε, κόρη μου, εἶπε, καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσουν· μὴ λυπεῖσαι δὲ καὶ πολύ... Τὸ γνωρίζω, μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης εἶσαι ἀθῷα, καὶ πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ....

Ι'

Ἦτο ἐνάτη μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης, φέρουσα νυκτερινὸν ἱματισμόν.

Τὸ φῶς τοῦ λύχνου, ἀνταναχλώμενον ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου της, καθίστα αὐτήν, εἴπερ ποτε, ὡραιοτέραν. Τὰ δὲ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἕτοιμα νὰ καταῤῥεύσωσι δάκρυα παρεῖχον αὐτῇ οὐκ οἶδά τι ὑπερφυσικόν.

Ἦτο ἄγγελος δραπέτης τοῦ Παραδείσου;... Νύμφη τις τῶν δασῶν τοῦ Αἵμου, θρηνοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἐραστοῦ;

Διέμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀναπολοῦσα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν σύζυγόν της.

Ἐὰν ἔβλεπέ τις αὐτήν, θὰ τὴν ἐνόμιζεν ὡς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐγκρτερήσεως.

— Τί ἔπαθεν ἀπόψε ὁ υἱός μου καὶ δὲν ἔρχεται; ἐψιθύρισεν, ἀναμνησθεῖσα ὅτι μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου της ἔμεινεν αὐτῇ παρήγορος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἄγγελος... Μαρία! ἔκραξεν, ποῦ εἶναι ὁ Νικόλαος; διατί δὲν μοῦ τὸν φέρεις;

Οὐδεμία ἀπάντησις. Ἡ Μαρία ἦτο βεβυθισμένη εἰς τὴν λύπην της.

— Μαρία! ἐφώνησεν ἰσχυρότερον ἡ κυρία Πέτκωφ, ποῦ εἶναι ὁ Νικόλαος;

Ὁ ἄνθρωπος, ἅπαξ παρεκτραπεὶς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, δυσκόλως ἐπανακάμπτει εἰς αὐτήν.

Ἡ Μαρία εὑρίσκετο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Κατ' ἀρχὰς ἐσυλλογίσθη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν κυρίαν της ὅτι ἀφῆκε τὸν Νικόλαον τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος, ἀλλὰ καὶ παραυτὰ διενοήθη, ὅτι τοῦτο θὰ δυσηρέστει ἴσως τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἠγάπα καὶ ἔτρεμε συγχρόνως. Εἶχεν ἤδη πεισθῇ ὅτι χάριν ἀποκρύφου τινὸς σκοποῦ ὁ κόμης ἐζήτησε τὸ παιδίον. Ἐφοβήθη λοιπὸν νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως τε καὶ ἔμαθεν ἤδη ὅτι ἦτο ἔγγυος· ἐγίνωσκε πρὸς τούτοις ὅτι δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπικειμένην αἰσχύνην ἢ διὰ τοῦ γάμου, ὁ δὲ προσφιλὴς αὐτῆς κύριος τοσάκις μέχρι τοῦδε, κατὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους τερπνὰς συνομιλίας, καθ' ἃς ἡ νεᾶνις ἐνόμιζεν ἑαυτὴν εὐτυχεστάτην, ὑπισχνεῖτο ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ψευσθῇ, καί:

— Ἐδῶ εἶναι, κυρία, ἀπεκρίθη ὑποκώφως.

— Τί κάμνει λοιπὸν μέσα καὶ δὲν ἔρχεται νὰ κοιμηθῇ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πέτκωφ.

— Παίζομεν μαζῆ, ὑπέλαβε μετὰ πλείονος θάῤῥους ἡ Μαρία, εἰσελθοῦσα πλέον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ψεύδους. Δὲν νυστάζει καθόλου.

— Καλά! ἅμα θελήσῃ νὰ κοιμηθῇ, φέρε τὸν ἐδῶ.

— Μάλιστα, κυρία... Καὶ τώρα τί θὰ κάμω; Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύριζεν ἡ δύστηνος νεᾶνις ὅλως ἄπελπις.

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶπεν ἡ κυρία Πέτκωφ, τοὐλάχιστον σύ, μικρέ μου ἄγγελε, σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου μοὶ μένετε πρὸς παραμυθίαν... Ἄ! πρέπει νὰ γράψω καὶ πάλιν εἰς Βουκουρέστιον, διὰ νὰ μ' ἀποστείλωσι τάχιστα καὶ τὸν Πέτρον. Ἀφοῦ εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσω τὸν σύζυγον, ἂς διαμοιράσω ὅλην μου τὴν ἀγάπην μεταξὺ τῶν υἱῶν...

Λεπτά τινα παρῆλθον, καὶ ἡ κυρία Πέτκωφ, καταληφθεῖσα ἀνεπαισθήτως ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἔκλινεν ἠρέμα τὴν κεφαλήν, ἣν ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς χειρός, ἐπανακουμβώσης ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Τὸ μειδίαμα, μεθ' οὗ εἶχν εἴπῃ τὰς τελευταίας λέξεις, διέμεινεν εἰσέτι ἐπι τῶν χειλέων της.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ ὡρολόγιον τῆς οἰκίας ἐσήμαινε τὴν δεκάτην. Ἡ Μαρία, μὴ ἀκούσασα νέαν διαταγὴν τῆς κυρίας της, ἠγέρθη, ὅπως ἴδῃ, ἐὰν ἐκοιμήθη.

Βεβαιωθεῖσα δὲ περὶ τούτου:

— Ὤ! ὅσον δι' ἀπόψε εἶμαι ἥσυχος, ἐψιθύρισε.

(ἕπεται συνέχεια) ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΙΑΛΗΣ

Τύποις ΚΟΡΙΝΝΗΣ ἐν τῇ διασταυρώσει τῶν ὁδῶν Μιλτιάδου καὶ Νικίου ἀρ. 16